

Phần 2

Chương 5

“**C**ô muốn lấy tiền ném vào tôi sao?” Thịnh Thừa Quang mút lấy môi cô, trầm thấp nói, “Cô muốn làm gì? Bao tôi ư?”

Anh cắn nhẹ vào cánh môi mềm mại này, trầm thấp mà nhắc lại “Hả?” Một tiếng ép hỏi, nhưng rất lâu không có thấy cô trả lời.

Tử Thời cô không có tức giận, không có thét lên, thậm chí cũng không có xấu hổ tay chân luống cuống. Người đàn ông cường thế và có tính cách bá đạo này cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô. Trong cuộc đời mười tám tuổi của cô, lần đầu tiên có người tiếp cận cô gần như vậy.

Cho nên trọn tròn mắt, hoàn toàn không biết phải ứng phó ra sao.

Ánh mắt của Thịnh Thừa Quang quái gỡ, lạnh như dao cắt, “Đến bây giờ tiền vẽ tranh kiếm được cộng lại cũng chưa đến hai mươi vạn, tuần này cô đã đổi năm chiếc áo khoác và hai ba chiếc túi cũng không chỉ số này. Tiền của cô là từ đâu mà có? Ai cho cô, cô dùng để ném vào tôi sao? Hả?”

Trong hơi thở của anh có mùi thuốc lá cay cay làm hốc mắt Tử Thời nóng lên, tay anh nắm lấy đầu vai của cô mạnh đến nỗi đã làm cô đau, nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh làm cô không dám cử động. Anh bị tổn thương rồi sao? Bởi vì lời nói của cô ư, cho nên anh mới tức giận!

Tử Thời hồi hận vô cùng, sao cô luôn làm chuyện ngu xuẩn vậy chứ? Luôn làm người khác tức giận, thảo nào không có ai thích cô.

Vành mắt cô bỗng đỏ lên, trong mắt dâng lên nước mắt khiến Thịnh Thừa Quang đang ở gần trong gang tấc tỉnh táo lại, anh hít một hơi, từ từ buông cô ra.

“Cắt kỹ tiền của cô đi, bất kể là từ đâu mà có, không phải của chính cô kiếm được cũng đừng có tùy tiện đặc chí, sau này cô sẽ hối hận!”

Anh lạnh lùng nói xong, khởi động xe rời khỏi bờ sông.

Trên đường đi Thịnh Thừa Quang không nói câu nào, mặt mày lạnh lùng, Tử Thời cũng không dám nói câu nào.

Thậm chí cô không dám hỏi... nụ hôn mới vừa rồi ấy.

Đó là nụ hôn đầu của cô.

Hộp cơm này để ở đâu, Tử Thời sợ nó che tầm nhìn của anh, lặng lẽ lấy xuống cầm trong tay, cầm đến nhà rồi cũng không có bỏ đi, cẩn thận bỏ vào trong tủ lạnh.

Buổi tối cô nằm mơ, trong mơ gấu nhỏ lại học hút thuốc lá, Tử Thời rất lo lắng, ôm nó nói cho nó biết hút thuốc không tốt cho sức khỏe, mùi thuốc lá quá

nặng. Gấu nhỏ rất đáng thương nhào vào bên chân cô xin cô tha thứ, buồn bã hỏi cô: Cô có thích tôi không?

Thích, trong mơ Tử Thời trả lời rất thành thật: Hút thuốc là xấu, tôi cũng vẫn thích bạn.

Ngày hôm sau, mọi thứ vẫn như thường lệ. Tử Thời lại bị Thịnh Thừa Quang gọi vào nói chuyện về một số tài liệu quảng cáo “Gấu”.

Định dạng bản mẫu về tài liệu tác giả là bên ban tuyên truyền của Thiên Thần gửi tới, cột đầu tiên chính là tên thật của tác giả, Thịnh Thừa Quang cầm bút đánh dấu vào cột đó.

Tử Thời nhìn thấy, lo sợ hỏi anh: “Phải làm cái này sao...”

Thịnh Thừa Quang không có ngần đầu “ừ” một tiếng, lại đánh dấu vào mấy vấn đề về trình độ học vấn và bối cảnh của tác giả, sau đó đưa tờ giấy kia cho cô điền vào.

Tử Thời điền xong đưa trả lại cho anh xem, anh lược bỏ rồi lại điền thêm mấy chỗ, sau đó nói: “Cứ như vậy đi, cô xem lại xem.”

Anh đưa tờ giấy tới cho cô, nhìn cô một cái rồi lại nói: “Dáng người rất xinh đẹp, nét chữ này thật đúng là quá sức tưởng tượng.”

Mặt Tử Thời đỏ lựng, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào, Thịnh Thừa Quang nhìn cô lại lúng túng thành ra như vậy, giọng nói dịu dàng hơn, nói: “Ngày hôm qua tâm trạng tôi không được tốt, chuyện tối qua thật sự xin lỗi cô, cô đừng để bụng.”

Tử Thời không ngờ anh có thể nói ra tự nhiên như vậy, giọng anh mây trôi nước chảy làm cô xấu hổ, vội vàng nói: “Không sao!”

“Hả?” Giọng của anh hơi thấp, bỗng dưng mập mờ hơn mấy phần, “Cô cảm thấy không sao về phần nào?”

“...” Tim Tử Thời đập như sấm, âm thầm kìm lại, nhưng giọng vẫn run run: “Vậy... Anh hy vọng tôi đừng để bụng phần nào?”

Cô vẫn là lần đầu tiên không có bị anh trêu ghẹo nhưng lại bị dọa cho sợ đến mức vui đầu không nói lời nào, ánh mắt Thịnh Thừa Quang nặng nề, ngay sau đó cất giọng trầm thấp mê người nói: “Tất nhiên là phần không tốt tối hôm qua rồi.”

Rầm... Tử Thời cảm thấy mặt mình nóng ran.

Cô không chịu được, cup mắt nhìn đầu gối của mình.

Tạ Gia Thụ nghe trộm ở ngoài khe cửa lúc này cũng không chịu được, không thể chờ đợi được xông tới vội vàng hỏi: “Tối hôm qua các người làm sao vậy?! Để bụng phần nào và tốt phần nào?!” Câu kích động huyền thuyên hỏi.

Tử Thời quỳnh lên. Thịnh Thừa Quang đứng dậy rời khỏi bàn, bước tới xách Tạ Gia Thụ vút qua một bên, sau đó bình tĩnh thông dong hộ tống Tử Thời đi ra ngoài.

Tử Thời trở lại chỗ ngồi, trong chốc lát Tạ Gia Thụ liền chạy ra ngoài, chạy tới ngồi xôm bên cạnh chỗ của cô.

Hai tay cậu chống lên bàn của cô, đặt chiếc cằm có đường cong xinh đẹp lên trên mu bàn tay, ngồi xôm bên cạnh cô giống như chú cún to lớn vậy.

“Nghe nói cô muốn bao nuôi anh của tôi?” Tạ Gia Thụ mặt mày hớn hờ hỏi.

“...” Tử Thời vội vàng phủ nhận: “Không có, không có! Tôi không có ý đó!”

Tạ Gia Thụ vốn không có nghe cô giải thích, giơ ngón tay cái lên, tặng cho cô một cái “Khen!” thật lớn.

“Làm tốt lắm!” Cậu cong môi hôn lên ngón tay cái của mình, nháy mắt với cô.

Tử Thời lặng lẽ cụp mắt nhìn mặt đất.

“Cô làm bạn gái của tôi đi!” Tạ Gia Thụ cất giọng hét sức tự nhiên ngay sau đó hỏi, bình thường giống như là thăm hỏi thời tiết vậy.

Cả phòng làm việc cũng đã yên tĩnh lại, mọi người đều ngồi trên chỗ ngồi của mình có vẻ như đang làm chuyện của mình, nhưng lỗ tai của mỗi người đều dựng thẳng lên giống như tai thỏ.

Tử Thời: “...”

Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía phòng làm việc của Thịnh Thừa Quang.

Cửa phòng làm việc mở ra, Thịnh Thừa Quang đứng ở cửa, trong tay cầm ly nước, đang nhìn về phía bên này.

Ánh mắt của anh như có tinh chất, trong lòng Tử Thời đột nhiên xác định, lắc đầu nghiêm túc nói với Tạ Gia Thụ: “Không được... Tôi không thích anh.”

Thiếu niên xinh đẹp, vẻ mặt lập tức như chó dữ!

“Cô, nói, lại, một, lần, cô, không, cái gì, tôi, hả?”

“Tôi không thích anh.” Tử Thời nhẹ giọng kiên định lặp lại lần nữa.

Tạ Gia Thụ khó có thể tin! Cậu hoàn toàn không cách nào tiếp nhận được sự thật này, lại có người không thích cậu?!

“Cô không thích tôi... điểm nào?” Cậu vuốt vuốt mái tóc quăn màu nâu xinh đẹp của mình, vẻ mặt đau khổ hỏi.

“Có vài thứ.” Tử Thời suy nghĩ một chút, “Có muốn tôi viết ra rồi đưa cho anh không?”

Tim Tạ Gia Thụ khó chịu, hai mắt tối sầm, ngồi xồm quá lâu khi đứng dậy thì không khỏi lảo đảo hai bước, sau đó mang theo vẻ mặt “Không! Đây không phải là sự thật!” cất bước chạy như điên...

Trong văn phòng làm việc tiếng cười the thé liên tiếp không ngừng, dần dần biến thành cười phá lên, Tử Thời quay đầu lại nhìn thấy Thịnh Thừa Quang cũng cười, trong lòng khẳng định rồi. Cô sửa sang lại đồ bên tay, ngẩng đầu lại liếc anh một cái.

Thịnh Thừa Quang giờ giờ cái ly ra hiệu với cô, cười cười xoay người đi vào phòng làm việc.

Tử Thời đã kích Tạ Gia Thụ như vậy, khiến cho vị thiếu gia này suốt một tuần không có lộ diện.

Nhưng cậu không đến, không ai bận lòng, thay vào đó công việc tiến triển càng suôn sẻ hơn. Ngày trước, sau khi bắt đầu tuyên truyền lượng truy cập vào trang web ngày càng cao, bầu không khí trong phòng làm việc tưng bừng nhộn nhịp.

Tử Thời lại buồn bã. Mấy ngày nay cô nhiều lần nhớ lại tình hình ngày đó, cô cảm thấy mình quả thật là tội tệ: cậu thanh niên đó chói lóa giống như ánh mặt trời rực rỡ, là người đầu tiên trong đời cô nói thích cô, tại sao cô có thể làm anh ta xấu hổ trước mặt mọi người như vậy chứ?

Khi đó tiếng cười của các đồng nghiệp là cười nhạo cô tự cho mình là đúng sao?

Cô lại thẳng thắn nói không thích như vậy, có phải cũng bởi vì phát hiện Thịnh Thừa Quang đang nhìn cô hay không?

Tử Thời không dám nghĩ thêm nữa.

Sau khi làm xong một số công việc sơ bộ, việc chuyên thể kịch bản còn lại cô phải làm cùng với biên kịch chuyên nghiệp của bên Thiên Thần, Tử Thời liền đi hỏi Phùng Nhất Nhất có thể để cho cô làm ở nhà hay không.

Phùng Nhất Nhất nào dám làm quyết định này, đẩy cô đi hỏi ông chủ.

Thịnh Thừa Quang nghe cô nói, hỏi ngược lại: “Sao vậy? Cô phải đi học sao?”

Tử Thời cup mắt không dám nhìn anh, giọng rầu rĩ nói: “Không... Tôi không có đi học.”

“Vậy là có nguyên nhân nào khác à?”

“... Tôi không có, chẳng qua là tôi không quen... Tôi muốn làm ở nhà.”

“Nuông chiều từ bé.” Thịnh Thừa Quang lắc đầu nói: “Cô từng tuổi này, không đi học cũng không bước vào xã hội, người nhà cô có hơi quá cưng chiều cô rồi.”

Thịnh Thừa Quang ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, Tử Thời đứng trước mặt anh, ánh sáng ngoài cửa sổ tỏa chiếu vào mặt cô, nhưng vì cô cúi đầu nên không thấy rõ mặt mũi, chỉ nghe cô nhẹ giọng nói: “... Anh đừng nói nữa, tôi tiếp tục tới làm là được chứ gì.”

Thịnh Thừa Quang thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Sao cô dễ bị người khác thuyết phục vậy?”

“... Không sao.” Cô nói xong thì đi ra ngoài, lúc đi tới cửa lại bị anh gọi lại.

“Tôi nay có thể nể mặt cùng đi ăn tối với tôi không?” Thịnh Thừa Quang vừa nói vừa cười, “Tôi bảo đảm lần này nhất định sẽ không nổi giận với cô.”

Nếu là yêu cầu cô nể mặt ăn bữa tối, dĩ nhiên sẽ không ăn món cơm rang nữa. Đêm đó Thịnh Thừa Quang mời là cơm Tây.

Là nhà hàng kiểu Tây nổi tiếng ở thành phố G, khai trương vào thời dân quốc Tô Giới Pháp Thuộc, qua nhiều năm như vậy vẫn duy trì chất lượng tốt, chính thống, phục vụ đắt đỏ. Trong nhà hàng, đèn pha lê sang trọng như mộng, gan ngỗng kiểu Pháp tinh tế như nụ hôn của người yêu. Lần đầu tiên Tử Thời tới nơi như thế này, lại là ngồi đối diện với người đàn ông như Thịnh Thừa Quang, trong lòng căng thẳng vô cùng, chỉ nhớ rõ lúc xem trên sách nói dao nĩa phải dùng từ ngoài vào trong... Nhưng trước mắt có năm cái ly lớn nhỏ không đều, vậy món ăn nào nên phối với ly rượu nào?

Cô không thể làm gì khác hơn là uống nước. Bồi bàn thấy vậy tưởng là cô không thể uống rượu, cất đi những ly rượu khác, lại thêm nước cho cô.

Thịnh Thừa Quang vẫn nhìn cô, lúc này mỉm cười hỏi: “Không hợp khẩu vị của cô sao?”

Tử Thời liếc nhìn bồi bàn bên cạnh một cái, không nói gì. Thịnh Thừa Quang đưa mắt ra hiệu, bồi bàn lặng lẽ lui xuống, Tử Thời khẽ nói: “Thành thật mà nói... Không ngon bằng món cơm rang.”

Cô nói xong chính mình cũng bật cười.

Thịnh Thừa Quang cũng nhin không được khóe miệng khẽ giương lên.

Dưới ánh sáng của ngọn nến hàng mi dưới mắt của cô như được phủ một bóng mờ, đôi mắt lấp lánh.

“Là sợ tôi không gánh nổi nên mới nói như vậy sao?” Giọng của anh trầm thấp, mang theo loại thờ ơ nào đó, “Cô cũng thích nơi như thế này chứ, Tử Thời?”

Tử Thời không biết nên làm thế nào để cởi bỏ cái khúc mắc này của anh, cô luôn không giải thích.

Hai người nhất thời đều trầm mặc, đang có chút khó xử, một nghệ sĩ vĩ cầm mặc bộ tuxedo đi tới, Thịnh Thừa Quang khẽ gật đầu, “POUR QUE TU MAIMES ENCORE” vang lên như một lời tỏ tình.

Đốt ngón tay thon dài của người đàn ông đưa đến trước mặt, “May I”.

Chương 6

Tử Thời không biết khiêu vũ, nhưng Thịnh Thừa Quang dẫn dắt người vô cùng tốt, tay vững vàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, gần như ôm lấy cô khiêu vũ. Thịnh thoáng bị chân cô giẫm lên, anh cười khẽ bên tai cô, làm tai Tử Thời cũng đỏ ửng.

“Đừng hoảng hốt,” anh thấp giọng nói, “Đi theo tôi: chân trái lui về phía sau, đi tới trước, rồi xoay vòng...”

Trong nhà hàng Pháp cổ xưa sang trọng như mơ, khúc nhạc đệm của tiếng đàn violon ưu nhã đầy thâm tình, lần đầu tiên Tử Thời “Đi theo” một người. Anh đã xoay vắn cô, cuộc đời cô liền bay lên trong gió, sau đó sẽ không còn là một mặt nước phẳng lặng nữa.

Thịnh Thừa Quang dạy một điệu nhảy đơn giản, Tử Thời dần dần bắt kịp anh, tư thế ôm nhau của hai người càng thêm thân mật, hơi thở của anh đã ở bên tai cô, Tử Thời cảm giác mình sắp thở không ra hơi, nhất định phải nói cái gì đó, “Cảm ơn bữa tối của anh.” Cô nhẹ giọng nói cảm ơn.

Thịnh Thừa Quang hơi buông cô ra, cúi đầu nhìn gương mặt trẻ trung xinh đẹp trong ngực, anh mỉm cười: “Không có gì. Đây là phần thưởng của cô.”

“... Tôi sẽ cố gắng làm việc hơn nữa!” Tử Thời cam đoan.

“Không liên quan tới công việc, đây là phần thưởng cô đã từ chối Tạ Gia Thọ.” Anh cúi đầu, dùng trán cụng nhẹ vào trán cô, giọng nam nhẹ nhàng tràn đầy cảm dỗ: “Đúng rồi, cô không thích cậu ta, định viết ra những điểm đó sao?”

Tử Thời không có di chuyển, chỉ dời mắt đi, nín thở lấp bắp: “Không có, không có.”

“Viết cho tôi xem đi.” Thịnh Thừa Quang yêu cầu, “Như vậy tôi mới biết được có thể tôi cũng sẽ không bị từ chối.”

Mặc dù trong lòng đã tưởng tượng qua rất nhiều lần, lời của anh vẫn khiến trong đầu Tử Thời “ù ù” một tiếng. Trong nháy mắt cô mở to hai mắt kinh ngạc nhìn anh.

Đôi mắt Thịnh Thừa Quang rất đẹp, Tử Thời nhìn thấy trong mắt của anh có cả bầu trời quang đãng, là trời trong cao xa của buổi chiều cuối thu ấy, ánh mặt trời chiếu sáng êm dịu và an bình.

“Đừng nhìn tôi như vậy... sẽ khiến tôi phán đoán sai đây.” Thịnh Thừa Quang thở dài, khẽ hôn lên mắt của cô, kéo cô vào trong ngực nhẹ nhàng đong đưa.

Hết một khúc nhạc, Thịnh Thừa Quang buông cánh tay đang ôm cô ra, lui về phía sau một bước rồi mỉm cười làm một cái động tác cúi chào như một quý ông với cô.

Tử Thời đứng ngây ra ở đó, rời khỏi vòng tay của anh, tóc cô có hơi rối, Thịnh Thừa Quang ánh mắt gợi tình, giơ tay vén sợi tóc rối của cô kẹp đến sau tai cô.

Ngón tay ấm áp của anh lướt nhẹ qua vành tai cô, Tử Thời đột nhiên giống như mất kiểm soát vậy bước từng bước một tiến vào trong lòng anh.

Cô dùng hết sức lực toàn thân bước ra một bước này, chạm vào Thịnh Thừa Quang rồi thoáng lui về phía sau, anh vội vàng đưa tay ôm chặt cô lại.

Tay Tử Thời nắm chặt áo sơ mi của anh, đầu ngón tay dùng sức đến trắng bệch. Bởi vì căng thẳng, nên đôi môi có hơi run run, thở ra hơi nóng xuyên thấu qua áo sơ mi mỏng manh phủ vào ngực anh, trong lòng Thịnh Thừa Quang cũng đã nóng lên.

Anh cúi đầu cất giọng dịu dàng hỏi: “Đây là trả lời của em ư, Tử Thời? Nhưng tôi còn chưa có chính thức thổ lộ cơ mà.”

“Không phải... Đây là thổ lộ của em.” Giọng nói nhỏ vun của cô gái nhỏ, rụt rè xấu hổ như bông hoa đâm chồi non trong tháng ba.

Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, lại gặp phải nhân vật như Thịnh Thừa Quang, đắm chìm cũng là một việc hết sức tự nhiên.

Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn cô.

Tử Thời càng xấu hổ hơn, căn bản không dám động đậy, nắm chặt nắm tay, cả người rút vào trong lòng anh, anh nhẹ nhàng đỡ lấy cái ót cô xoa nhẹ vài cái cũng không có tác dụng, bồi bàn và nghệ sĩ vĩ cầm đều đang bên cạnh, nụ hôn của anh cũng chỉ là lướt qua rồi dừng lại, nhẹ nhàng in lên trán của cô.

Trong giọng nói trầm thấp của Thịnh Thừa Quang mang theo ý cười mừng rỡ: “... Bộ dáng này của em thật giống như một con chim cúc nhỏ!”

Trong đầu Tử Thời hiện lên hình ảnh rất sống động: Bộ lông của gấu nhỏ mượt mà, thân sắc hiện ra như thật lại dịu dàng thỏa mãn ôm lấy con chim cúc nhỏ.

Cô cười, cơ thể khẽ run, Thịnh Thừa Quang nhân cơ hội cúi đầu xuống hôn cô. Lúc này, bồi bàn đưa tới một bó hoa hồng to, cười cười và cùng nghệ sĩ vĩ cầm kia vỗ tay chúc phúc.

Tử Thời nhận lấy bó hoa hồng, mặt nóng ran, viện cớ cúi đầu khẽ áp mặt lên cánh hoa ngửi hương hoa. Hương thơm hoa hồng tươi tràn đầy khoang mũi, tuyệt đẹp như tối nay.

Chuyện buổi tối sau này, tựa như gai hoa hồng, lúc này có thể không cần nghĩ, lúc bị đâm bị thương rồi hãy nói.

Họ bước ra khỏi nhà hàng, bên ngoài trời đã tối hẳn. Thành phố G vào cuối thu rét lạnh, Thịnh Thừa Quang đưa tay nắm lấy tay Tử Thời, thân mật thấp giọng hỏi: “Có lạnh không?”

Lúc này trái tim Tử Thời nóng hầm hập, lắc đầu, người lại rụt vào trong lòng anh.

Thật sự là ương bướng, Thịnh Thừa Quang thở dài trong lòng.

Lúc này người giữ cửa lái xe tới, Thịnh Thừa Quang đưa cô về nhà. Anh lái xe rất ổn, ánh đèn neon trong thành phố lui ngược ở ngoài hai bên sổ xe trở thành hai vệt sáng tuyệt đẹp, khiến người ta cảm giác giống như giấc mơ trong đêm tối nhiều hơn, cũng khiến Tử Thời cực kỳ bất an.

Cô rất là sợ, quay đầu lại hỏi anh: “Tại sao anh... thích em?”

“Thế nào? Em cảm thấy mình không tốt sao?” Thịnh Thừa Quang cũng không có trả lời, mà là hỏi ngược lại.

Tử Thời bị anh hỏi một loạt thì ngẩn ra, sau đó bắt đầu nghiêm túc trả lời: “Em không tốt, thật sự không tốt.”

Anh nhìn cô từ trong kính chiếu hậu, “Hả?”

Tử Thời quay đầu nhìn bóng đêm như mộng ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Chí ít... Không có tốt như anh nghĩ.”

Giọng nói của cô chắc chắn như vậy, ánh mắt Thịnh Thừa Quang hơi biến đổi, sau một lúc im lặng, anh nói: “Em có nghĩ tới hay không: Anh tán tỉnh liều lĩnh như vậy, cũng không phải là một hành động ổn thỏa. Hơn nữa em xem, thậm chí anh không biết tên thật của em, mọi thứ về hoàn cảnh của em, anh cũng không có tiết lộ tất cả về anh với em.”

“Không sao!” Tử Thời quả quyết ngắt lời anh.

Thịnh Thừa Quang dừng lại một chút, “Em không sợ anh lừa em sao?”

“Không sợ.” Tử Thời quay mặt lại, cười híp mắt, đột nhiên tâm tình có vẻ vô cùng tốt, “Em không có gì ghê gớm để bị lừa!”

Lúc này xe giảm tốc độ, từ từ ngừng lại ven đường. Sau khi Thịnh Thừa Quang dừng xe thì quay đầu nhìn về phía cô, trong đêm tối trông mắt đen sâu thăm thẳm sáng lên, tâm tình phập phồng như thủy triều cuộn trào ngoài khơi.

Tử Thời cũng không thể phân biệt được ý nghĩa trong mắt anh, nhưng vậy thì có quan trọng gì đâu? Cô duỗi tay ôm lấy cánh tay anh, ngoan ngoãn dựa vào bả vai anh, cảm thấy hài lòng.

Trong xe im lặng chốc lát, Thịnh Thừa Quang cất giọng trầm thấp nói: “Lúc anh còn rất nhỏ bố mẹ anh qua đời trong một cuộc tai nạn giao thông. Lúc ấy

nhà anh rất hỗn loạn, có một trường bồi không có quan hệ thân thích muốn nhận nuôi anh - thuận tiện nhận giữ di sản của bố mẹ anh. Bố anh có một cô em gái ruột, khi đó cô đã đứng ra, nuôi lớn anh. Cũng bởi vì như vậy, cô không có lập gia đình khi ở độ tuổi vô cùng tươi đẹp ấy.”

“Vậy tình cảm của cô và anh nhất định rất tốt.” Tử Thời hơi có chút hâm mộ nói.

Thịnh Thừa Quang cười, gật đầu, “Ừ, rất tốt. Cô anh là một người rất có sức quyến rũ, có thủ đoạn có lòng kiên trì, làm việc vô cùng gọn gàng. Chỉ là... chỉ là đối với vấn đề tình cảm thì cô quá mềm yếu, quả thật là giống như một đứa trẻ... Nếu không phải là như vậy cô anh cũng sẽ không vì nuôi dưỡng anh mà để lỡ chính mình.”

“Vậy cô vẫn chưa có kết hôn sao?” Tử Thời tập trung lắng nghe, hỏi.

“Chưa, sau này cô gặp được người đàn ông cô yêu, thuận lợi kết hôn, cuộc sống rất vui vẻ.”

Tử Thời thở phào nhẹ nhõm, “Vậy rất tốt!”

Ánh mắt Thịnh Thừa Quang rất sâu, “Em cũng không có hỏi anh vì sao lại nói cho em biết những chuyện này à?”

Tử Thời ngẩn ra, “Oh, vậy... tại sao anh lại nói cho em biết những chuyện này?”

Thịnh Thừa Quang hơi có chút bất đắc dĩ, nhìn cô chăm chăm hồi lâu, bỗng cúi đầu hôn cô. Tử Thời ngượng ngùng tránh về phía sau, mặt bị tay anh giữ chặt, hôn sâu vào.

Anh cường thế thành công, Tử Thời bị đánh bại, bị đầu lưỡi của anh chặn ở miệng, cô hít thở khó khăn, lại vẫn vụng về học cách chủ động mút lại anh, nhưng Thịnh Thừa Quang cũng không có vì cô chủ động lấy lòng mà dịu dàng, khuấy đảo long trời lở đất trong miệng cô, vẫn còn không thỏa nguyện, kéo mút đầu lưỡi cô rất mạnh, lực mạnh đến nỗi lưỡi cô cũng sắp đứt, Tử Thời nhịn không được đưa tay đẩy đẩy bả vai của anh, ngay sau đó cổ tay bị anh nắm lấy ấn trên ghế dựa, anh dùng sức đè lại, đè cả người cô trong chỗ ngồi rồi xâm chiếm.

Điều bộ của anh quả thực là muốn nuốt sống cô, Tử Thời cơ hồ là bị anh hôn đến choáng váng. Sau khi không biết nụ hôn bá đạo này làm thế nào kết thúc, trong lúc choáng váng đã được anh đưa về nhà rồi. Trước khi xuống xe theo bản năng cô nghiêng người qua bên cạnh tránh đi, đầu va vào cửa kính xe, cô thốt lên “Ai da” một tiếng.

Thịnh Thừa Quang duỗi tay mở dây an toàn trên người cô, cười nựng lấy mặt cô, ngón tay xoa nhẹ lên cánh môi sưng đỏ của cô, sau đó cúi đầu hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Ngủ ngon...” Giọng anh khàn khàn nói lời chào tạm biệt.

Chương 7

Từ trước đến nay Tử Thời chưa bao giờ có khái niệm về thời gian, làm việc và nghỉ ngơi thường thường là ngày đêm đảo lộn, sau khi đi làm cũng không thể sửa đổi, đến muộn cơ hồ là chuyện ngày nào cũng xảy ra.

Ngược lại, truyện tranh mạng là nơi thực hiện chế độ chấm thẻ, nhưng cô cũng không phải là nhân viên chính thức, thường là đến trưa mới xuất hiện, cũng không có ai quản cô. Nhưng sáng sớm hôm nay Phùng Nhất Nhất lại nhiều lần gọi điện tới thúc giục cô đi làm.

Thực ra thì bốn năm giờ sáng Tử Thời mới ngủ, lúc này rất buồn ngủ, lên tinh thần bò dậy rửa mặt thay quần áo, vội vã đến công ty.

Cô còn tưởng là có việc khẩn cấp, ai ngờ chỉ là Tạ Gia Thụ xuất hiện.

Mấy ngày không gặp, đại thiếu Tạ đẹp trai, mái tóc quăn màu nâu nhuộm trở lại màu đen, chải chuốt ngay ngắn. Hôm nay cậu ăn mặc chỉnh tề: Một bộ vest màu đen thủ công bằng sợi tổng hợp phẳng phiu với số lượng có hạn, cà vạt màu xám tro có vân nghiêng xanh đen thắt một cái windsor nho nhã đẹp mắt, và một chiếc khăn gấp hoa văn cắm trên túi áo vest, một cái kẹp cà vạt màu xanh ngọc bích kiêu ngạo chói mắt, bộ vest nam giới chỉnh tề hình chữ “V” bắt mắt trên người của cậu thể hiện sự kiêu ngạo, xinh đẹp, cùng với đầu tóc quăn không giống người ta càng thêm bắt mắt.

Đại thiếu Tạ trang nghiêm tao nhã ngồi trước cái bàn dài được ráp từ bốn cái bàn, trên bàn bày đầy thức ăn, là bữa sáng kiểu Anh chính thống: cà chua nướng, trứng tráng, Lạp xưởng, thịt mặn, sốt cà chua đậu, khoai tây chiên, nấm chiên, bánh sừng bò, bánh Đan Mạch, bánh bao chiên, bánh mì nướng, ngũ cốc, nước trái cây, sữa tươi và cà phê, cùng với bình bình lon lon, đủ loại mứt trái cây màu sắc đẹp mắt.

Tử Thời nhìn thấy đại thiếu Tạ ăn mặc chỉnh tề cùng với một bàn đầy thức ăn, có chút ngu muội, bị đám người nhiều chuyện vây xem đẩy lên phía trước, Tạ Gia Thụ đứng dậy, kéo ghế giúp cô mời cô ngồi, cậu trang nghiêm nhất là khi giữ im lặng không nói lời nào thật sự là rất đàn ông.

Đám người hào hứng đứng bên cạnh vây xem đại thiếu Tạ gặm bữa sáng năm sao, oh oh oh oh oh oh! Chàng công đẹp trai như ánh mặt trời lại tới chọc phụ nữ! Là muốn ép nữ vương của chúng ta ghen sao?! Nhất định là như vậy rồi! Điềm báo tốt cho tác giả đại nhân! Khen!

Tạ Gia Thụ vừa dịu dàng lại vừa chu đáo trải khăn ăn giúp Tử Thời, sau đó khẽ nhíu mày, vỗ tay một tiếng, vì để khôi phục lại bữa ăn kiểu Pháp tối hôm qua, nơi này nhất định là có âm nhạc!

Sáng sớm không tìm được nhạc công, Tạ thiếu gia bắt trợ lý 24/24 của cậu - Phùng Nhất Nhất, cô biểu diễn thổi sáo dọc, diễn tấu một khúc “Khúc quân hành binh sĩ”.

Phùng Nhất Nhất thật không có cố ý phá hư bầu không khí, chẳng qua là lúc ấy Tạ Gia Thụ hỏi cô có biết chơi nhạc cụ hay không, cô gật đầu, còn chưa kịp nói cho cậu biết cô chỉ biết chơi một khúc này, đã bị cậu túm đi mà không kịp phân trần...

Điệu hát ý chí chiến đấu sục sôi khiến bữa ăn kiểu Anh phong cách cao quý này cũng có vẻ sống động! Tạ Gia Thụ tròn tròn hai mắt, không tin nổi nhìn trợ lý của cậu, cậu vốn muốn lấy mút trái cây trên bàn trát lên mặt cô, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đỏ hồng của Tử Thời, chính sự của cậu quan trọng hơn, nghiêng răng nhin xuống.

Nhưng đám đông vây xem vốn không nhin được: ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Lúc này Thịnh Thừa Quang làm việc từ bên ngoài trở về, nhìn thấy cảnh tượng ngô không ra khô khoai không ra khoai như vậy, anh vui vẻ thưởng thức màn trình diễn sáo dọc hùng dũng lạnh lốt một lát, đi tới gạt đám người vây xem ra, nhìn hai người đang ngồi ở đây, giọng điệu ung dung lại vui vẻ hỏi: “Đây là thế nào?”

Đám người vây xem vui mừng khôn xiết: Nữ vương chịu xuất hiện! Tung hoa! Tung hoa!

Tử Thời nghe được giọng nói cô cả đêm nằm mơ, lập tức ngẩng đầu nhìn anh, Thịnh Thừa Quang vô cùng tự nhiên mà cúi đầu xuống hôn lên má của cô, “Chào buổi sáng.”

Tử Thời đỏ mặt, nói khẽ nhưng kiên định đáp lại: “Chào buổi sáng!”

Tạ Gia Thụ: “Các người... các người!”

Đám người vây xem: kịch tình đến gian tình rồi! Tác giả đại nhân run rẩy gói hành trang!!

Thịnh Thừa Quang hoàn toàn không nhìn Tạ Gia Thụ, liếc nhìn món ăn trên bàn nói: “Trứng trắng xem ra không tệ, cho anh một miếng.”

Tử Thời dứt anh ăn một miếng, ánh mắt hai người ngọt ngào nhìn nhau, Thịnh Thừa Quang để lại một câu, “Các em từ từ ăn”, cầm lấy ly cà phê ở trước mặt của cô, xoay người rời đi.

Đám đông vây xem: Cái quái gì vậy... Nữ vương chịu ở cùng với phụ nữ... Độc giả cần phải tự rà soát! Tác giả đại nhân bệnh xà tinh⁽¹⁾!

Tử Thời vẻ mặt dịu dàng lấy đồ ăn anh vừa mới ăn qua, cúi đầu lặng lẽ ăn. Tạ Gia Thụ đột nhiên đứng lên: “Cô và anh Thừa Quang... Các người ở cùng nhau sao?!”

Tử Thời gạt đầu một cái: “Ừ.”

“Cũng bởi vì tôi hôm qua?!” Tạ Gia Thụ quả thực sắp giận điên lên rồi!

“Cũng không phải...” Tử Thời liếc nhìn đám người ở chung quanh đang nhìn chăm chăm vào bọn họ, “Lần sau rồi hãy nói.”

Tạ Gia Thụ đầu chịu bỏ qua, nóng nảy gầm lên với Phùng Nhất Nhất: “Ồn ào chết đi được! Đừng thổi nữa! Tránh ra! Đều tránh ra hết đi!”

Phùng Nhất Nhất đang thổi sáo dọc lập tức biến mất, tiếp theo đám người tản đi sạch ngay tức khắc.

Tạ Gia Thụ có vẻ như rất không thể chấp nhận được, vẻ mặt đều là không cam lòng, oán hận đấm lên bàn một đấm thật mạnh, anh bị đau “Rít” một tiếng!

“Tại sao chứ?” Cậu bi thương tay ôm ngực, xem ra rất đau lòng, “Gấu nhỏ! Rốt cuộc là tôi thua kém anh Thừa Quang ở chỗ nào? Cô nói đi!”

“Cái này...” Tử Thời nhìn chung quanh, nhưng vẻ mặt của đại thiếu Tạ đang đờ đẫn sát khí, có ai dám đến cứu cô chứ? Phùng Nhất Nhất nhất gan kia không chỉ chôn mình ở trên vị trí, còn định đeo tai nghe!

“Anh...” Tử Thời kiên trì vô ích: “Bởi vì... bởi vì anh, anh quá... đẹp trai!”

Tạ Gia Thụ trong sự tan nát cõi lòng: ...[☹️]!!!

Một lát sau Tạ Gia Thụ: ~[≥▽≤]/~

“Cô không thích quá đẹp trai ư?” Tạ Gia Thụ vừa vui sướng lại vừa cố giả bộ thương tiếc, vẻ mặt quái gở làm người ta mắc cười, “VẬY... quả thật là không có biện pháp.”

Thiên sinh lệ chất nan tự khí⁽²⁾... Cô điểm trúng tử huyết duy nhất của cậu... Thật là đáng tiếc! Nhưng không có biện pháp nữa rồi, điểm này cậu thật sự bất lực.

Cả buổi sáng nảy sinh chuyện như vậy, cả ngày này mọi người làm việc hiệu suất cũng không cao, đến buổi tối khi tan làm, mọi người cũng đều chân tay lúng túng kết thúc công việc ngày hôm nay.

Mà mọi khi Boss đại nhân lúc nào cũng rời khỏi phòng làm việc sau cùng, hôm nay lại hiếm khi là người đầu tiên tan làm trước!

Thịnh Thừa Quang tắt đèn ở phòng làm việc rồi đi ra ngoài, trong tay cầm chiếc áo khoác, đi tới trước mặt của Tử Thời, gõ nhẹ lên tấm vách ngăn trên chỗ ngồi của cô, anh cất giọng ấm áp hỏi: “Tử Thời, có thể đi rồi chưa?”

Tử Thời đang đắm chìm trong kịch bản, ngẩng đầu lên ngo ngoác nhìn anh. Ánh mắt của cả phòng làm việc “vèo vèo vèo” nhìn sang, Tử Thời giật mình, lấy lại tinh thần, mặt từ từ đỏ lên.

Thịnh Thừa Quang nắm lấy tay chim cú nhỏ của anh, không có cách nào khác hơn là đành phải nhìn về phía các nhân viên của mình: “Các người còn không tan làm sao? Chẳng lẽ cố ý làm lỡ cuộc hẹn của ông chủ các người à?”

Văn phòng yên lặng hai giây, sau đó trong nháy mắt vang lên tiếng loạt xoạt tay chân luống cuống, hai phút sau, một bóng người cũng không còn.

Tử Thời nhìn thấy cũng ngậy người... Thịnh Thừa Quang buông tay, “Bây giờ có thể đi rồi chưa?”

Trong lúc chờ thang máy, Thịnh Thừa Quang dường như chợt nhớ tới cái gì đó: “Em không thích quá đẹp trai à?”

Tử Thời: “Ặc...”

Stịnh Thừa Quang nhướn mày nhìn bộ dáng khốn cùng và tay chân luống cuống của cô, tâm tình bất giác liền trở nên vô cùng tốt.

“Thật không thích quá đẹp trai sao?” Anh nghi ngờ tiếp tục ép hỏi.

“Thích.” Tử Thời bắt đắ dĩ nói thật, nhìn anh, “Nếu không thì... làm sao lại thích anh?”

Được gián tiếp khen tặng như vậy người nào đó cười đến mức như ánh mặt trời rực rỡ, vừa đúng thang máy tới, lúc bọn họ bước vào thang máy Thịnh Thừa Quang nhẹ giọng hỏi cô: “Nói thật, Tử Thời, anh rất muốn nghe một chút về lý do em cự tuyệt cậu ta.”

Đúng lúc tan làm, người vào trong thang máy càng lúc càng nhiều, Tử Thời ghé sát vào anh nhỏ giọng trả lời: “Anh ta quá ấu trĩ.”

Che chở người cô ở trong ngực, đột nhiên sít chặt cánh tay. Tử Thời theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh, đúng lúc thì bị anh cúi đầu hôn xuống.

Trong thang máy đầy ắp người liên tục vang lên tiếng hô nhỏ.

Đến lâu một, cửa mở ra, mọi người bịn rịn đi ra ngoài còn cười cười nhiều lần nhìn lại.

“Anh ấu trĩ không?” Thịnh Thừa Quang buồn cười hỏi.

“... Ấu trĩ!” Tử Thời dựa vào trong ngực anh, mặt đã đỏ ửng.

“Vậy em có thích hay không?” Giọng anh khàn khàn giống như là hàm chứa ma chú cảm dỗ vậy.

Tử Thời không chút do dự: “... Thích!”

Bởi vì đại thiếu Tạ nhà bọn họ đối với truyện tranh mạng rõ ràng ân cần và thèm nhỏ dãi nên người phụ trách cụ thể dự án hợp tác của công ty hoạt hình Thiên Thần và truyện tranh mạng rất nhanh đã thanh toán xong phí bản quyền trong một lần.

Bởi vì tác giả rất có thể là bà chủ trương lai nên kế toán của truyện tranh mạng rất nhanh đã chuyển một nửa số tiền còn lại vào tài khoản của Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Nhất vì khoản tiền lớn trong thẻ ngân hàng của cô nên thực sự rất là bất an, rất nhanh liền rút tiền ra đưa cho Tử Thời ngay vào xế chiều hôm đó.

Cô nàng Tử Thời lại lần nữa mang theo năm mươi ngàn tiền mặt, cô nhanh chóng chạy tới cửa hàng bách hóa, lại lần nữa ra tay như điện xài hết.

Tạ Gia Thụ này bỗng nhiên ăn bữa sáng kiểu Anh kèm tấu “Khúc quân hành binh sĩ” mặc dù là rất tuyệt, nhưng ngày đó cậu thực sự đẹp trai và chiếu lấp lánh, khiến Tử Thời lưu lại ấn tượng sâu sắc, nhất là giá kẹp cà vạt màu xanh ngọc và khuy tay áo, màu xanh ngọc tô điểm làm cả người thoát nhìn vô cùng phong độ và đẹp đẽ.

Cô nghĩ Thịnh Thừa Quang cũng thường hay mặc comple, cô muốn mua một bộ cho anh - Thịnh Thừa Quang, có lẽ anh cũng chiếu lấp lánh hơn bất cứ ai!

Trong tiệm đồ cao cấp của cửa hàng bách hóa, Tử Thời vừa mới đi vào liền nhìn trúng một bộ - bạch kim bao quanh lấy đá quý màu đen, giống như là ánh mặt trời dịu dàng ôm lấy đêm tối, cô rất thích.

Nhân viên bán hàng thấy vẻ mặt vui vẻ của cô, cũng cực lực chào hàng: “Đây là bộ số lượng có hạn của lễ Giáng Sinh năm nay, rất có giá trị cất giữ.”

“Được, gói lại.” Tử Thời không có nhiều lời, cô đã rất thích rồi, không chút do dự lấy tiền. Tay chạm tới số tiền mặt trong túi xách, cô chợt nhớ tới: “Cái này... xin chờ một chút, xin hỏi bộ này bao nhiêu tiền?”

Nhân viên bán hàng nở nụ cười: “Tiểu thư, bộ này tổng cộng là 168,000.”

Tử Thời do dự một chút, hỏi: “Nếu như tôi chỉ có năm mươi ngàn, tôi có thể mua một thứ trong số đó không?”

“Có thể. Không bằng tiểu thư suy tính một chút về cặp khuy tay áo này thử xem? Một cặp khuy tay áo là 49,000 99.”

“Thật tốt quá! Lấy cái này!” Tử Thời vô cùng vui vẻ, lúc tính tiền lấy ra năm mươi ngàn tiền mặt, thối lại một xu, gói kỹ khuy tay áo và cất vào trong túi, cô hào hứng gọi điện thoại cho Thịnh Thừa Quang.

Stịnh Thừa Quang nhận lấy rồi quét mắt nhìn cái hộp LG mạ vàng, sau khi mở ra thấy là một cặp khuy tay áo, anh lấy một cái cầm trên tay ngắm nghía, khóe miệng hơi nhếch.

“Thật sự rất đẹp!” Tử Thời khen.

Stịnh Thừa Quang cười cười, bỏ lại vào trong hộp.

“Không cài vào sao?” Tử Thời hào hứng hỏi, “Rất thích hợp với anh mà! Cài vào đi!”

“Thích hợp sao? Thứ này đắt tiền như vậy.” Anh cúi đầu uống nước, giọng thản nhiên nói.

Tử Thời chột dạ, vội vàng giải thích: “Đây là mua bằng tiền của em! Em lấy được tiền nhuận bút rồi!”

“Sau đó em liền lập tức xài hết, mua cái này tặng cho anh?” Thịnh Thừa Quang nâng cái hộp nho nhỏ ở trong tay lên, “Năm mươi ngàn?”

Tử Thời không hiểu, nhỏ giọng giải thích: “... Là tiền chính em kiếm được mà...”

Ánh mắt của Thịnh Thừa Quang đã rất lạnh, không nói một lời nhìn cô chăm chăm, Tử Thời không dám nói nữa, cúi đầu.

Anh nhìn chăm chăm đỉnh đầu của cô gái, ánh mắt phức tạp.

Sau đó hai người không có nói bất kỳ lời nào nữa, lặng lẽ ăn xong bữa cơm, thậm chí Tử Thời vẫn một mực không dám ngẩng đầu lên.

Ra khỏi nhà hàng, Thịnh Thừa Quang trực tiếp đưa cô về nhà. Đến cửa chung cư, xe từ từ dừng lại, Tử Thời mè nheo cởi dây an toàn, lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Ánh mắt của anh nhìn về phía trước, không tỏ vẻ gì. Cô lặng lẽ bước xuống xe.

Như vậy có phải... anh không cần cô nữa hay không? Tử Thời nhìn ánh đèn xi nhan nhấp nháy nơi đầu đường sau đó quẹo cua thì không thấy nữa, tim xoắn lại giống như là ai đó nắm lấy sít chặt trong tay, bởi vì cô luôn làm chuyện sai lầm, khiến người ta chán ghét, cho nên sẽ không có ai thích cô... Bất kể là cô thích người này cỡ nào.

Ghi chú:

1. Bệnh xà tinh: là ngôn ngữ mạng của Trung Quốc có nghĩa là bệnh thần kinh.

2. Thiên sinh lệ chất nan tự khí: trích từ bài thơ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị nghĩa là “Trời sinh ra chất đẹp đẽ, khó có thể bỏ đi được”.

Chương 8

Ngày hôm sau Thịnh Thừa Quang không có tới đi làm.

Tử Thời lặng lẽ thu dọn đồ của mình, định bắt đầu từ ngày mai sẽ không đến đây nữa.

Phùng Nhất Nhất chạy tới mời cô cùng đi ăn cơm trưa, thấy cô đang thu dọn đồ đạc, cười hì hì hỏi cô: “Cậu cũng muốn đi ăn mừng sinh nhật của ông chủ à?”

Đúng rồi... nhưng party không phải là buổi tối sao? Bây giờ cậu thu dọn, xế chiều phải đi rồi à?”

“Cái gì?” Tử Thời sững sốt, “Hôm nay là sinh nhật của anh ấy... sao?”

“Sinh nhật là ngày mai chứ, tối nay là Ma vương làm party để chúc mừng cho anh ta, cậu biết không, Ma vương còn bảo tớ tới đó diễn tấu nữa, chẹp chẹp chẹp... Tử Thời, cậu chuẩn bị quà gì tặng cho ông chủ vậy?” Phùng Nhất Nhất hào hứng hỏi.

Tử Thời buồn bã cúi đầu xuống, không nói gì.

Sau đó Phùng Nhất Nhất kéo Tử Thời đi ăn cơm trưa, một bữa cơm cũng được ném mùi châm chọc Tạ Gia Thụ: “Nghe nói nơi party được bố trí vàng xanh rực rỡ lấp lánh đến nỗi có thể làm mù đôi mắt chó bằng hợp kim titan, đại thiếu Tạ còn sai người dán nhân dân tệ lên tường.”

“... Còn mời công ty bảo an nữa! Nghe nói là bởi vì sẽ có rất nhiều nhân vật quan trọng tới tham gia, cho nên buổi tối Tử Thời cậu phải mặc xinh đẹp một chút!” Phùng Nhất Nhất hưng phấn cổ vũ cho bạn tốt.

Tử Thời gầy gầy cơm trong bát, nhỏ giọng nói cho cô biết: “Anh ấy không có bảo tớ đi.”

“Hả?” Phùng Nhất Nhất sững sờ, “Các cậu... Cãi nhau rồi à? Chẳng lẽ chia tay?”

Tử Thời cúi đầu không nói lời nào, Phùng Nhất Nhất nhìn dáng vẻ này của cô thì đã hiểu, xoa xoa tay an ủi cô: “Không sao, không sao, đừng đau lòng! Đừng quên cậu còn có Tạ Gia Thụ đấy!”

Tử Thời: “...”

Buổi chiều, sau khi trở về thu dọn đồ xong, bàn giao công việc trong tay lại cho Phùng Nhất Nhất liền rời đi.

Phùng Nhất Nhất bày tỏ nhiệt tình muốn đưa tiễn cô, nhưng hai người mới vừa đi tới cửa công ty, chỉ nghe thang máy ở cách đó không xa “Đình” một tiếng, Thịnh Thừa Quang từ bên trong bước ra, đi thẳng về phía các cô bên này.

Tử Thời trong lòng đau nhói, bên cạnh lại “Vù vù” một cái như một cơn gió, cô nhìn lại - Phùng Nhất Nhất đã biến mất.

Tử Thời: “...”

Stịnh Thừa Quang sải bước đi vào công ty, lúc đi qua người Tử Thời chỉ vội vã “gật đầu” với cô một cái, Tử Thời đang xoay người nhặt tờ giấy Phùng Nhất

Nhất bỏ lại, chỉ nhìn thấy một đôi giày da màu đen sáng bóng đi qua, cô đứng dậy nhìn lại, anh đã đi vào công ty, ngay cả một bóng dáng cũng không có để lại cho cô.

Tử Thời đứng ngây ngốc một lúc, lặng lẽ xuống lầu.

Cô đứng ở cửa văn phòng đón xa taxi, xe mới vừa dừng ở trước mặt của cô, cô nghe được một loạt tiếng bước chân dồn dập phía sau lưng, sau đó tay mở cửa xe của cô bị người nắm chặt cổ tay, cả người lui về phía sau ngã vào trong ngực một người.

Tiếng hít thở của Thịnh Thừa Quang hơi có chút dồn dập ở bên tai cô, chân Tử Thời cũng đã mềm nhũn.

Cánh cửa xe bị đóng sầm lại, Tử Thời nhìn thấy bàn tay thon dài của người đàn ông, trên cổ tay rõ ràng có cái khuy tay áo mà ngày hôm qua cô tặng. Bạch kim giống như ánh sáng mặt trời bao lấy đá quý màu đen, Tử Thời được anh ôm từ phía sau, nhất thời nước mắt tràn mi.

“Xin lỗi, tạm thời chúng tôi không muốn dùng xe.” Thịnh Thừa Quang lịch sự từ chối xe taxi, dùng tay xoay người trong ngực lại đối mặt với anh.

Nhìn thấy cô lại im hơi lặng tiếng khóc đến lệ rơi đầy mặt, Thịnh Thừa Quang có chút hết hồn hỏi cô: “Em làm sao vậy?”

Tử Thời xấu hổ giơ tay lên, che mắt, một tiếng khóc cũng không có nhưng nước mắt lã lã, Thịnh Thừa Quang thấy vậy dỗ dành cô một lúc cũng không nín, dứt khoát ôm ngang cô lên, xe anh đậu ở ven đường, anh ôm cô vào trong xe.

Đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt, Thịnh Thừa Quang sờ sờ đầu cô, dịu dàng hỏi cô: “Tại sao khóc?”

Tử Thời cầm lấy khăn giấy che mắt, vẫn không nói tiếng nào. Một lát sau bị anh giật tay ra, anh hạ xuống một nụ hôn rất nhẹ nhàng, “Ai khiến em bị uất ức? Nói tên cho anh biết!”

Vừa rồi anh vội vã trở về văn phòng nhận một bản fax, thấy cô đứng ở đó cũng không kịp hỏi nhiều, nhưng sau đó anh càng nghĩ càng bất thường, gọi Phùng Nhất Nhất tới hỏi mới biết được cô lại quyết định ngày mai không đi làm nữa.

Phản ứng đầu tiên của Thịnh Thừa Quang là tức giận, anh ghét lập trường không vững, xem thường bỏ mặc người khác. Nhưng... nhưng anh vẫn bỏ lại phần bản fax quan trọng này, lập tức đuổi theo.

“Có phải ở trong công ty có ai nói gì đó với em phải không? Hay là bên Thiên Thần nói gì đó?” Giọng anh lạnh lại: “Tạ Gia Thụ tìm tới em sao?”

Anh không vui Tử Thời liên sợ, không để ý tới cảm xúc dâng trào khó khăn dần lại, thút tha thút thít khàn giọng nói: “Không có, không có, đều không có.”

“Ừ, vậy em nói cho anh biết: Tại sao em lại khổ sở như vậy?” Giọng của anh dịu dàng giống như là đang dỗ dành trẻ nhỏ.

Từ trước đến nay Tử Thời chưa từng được ai dỗ dành, ôm cô trong lòng như thế này, giọng nói mềm mại như thế này, mười tám năm nay... chỉ có người đàn ông ở trước mắt này.

Cô lập tức sụp đổ.

Cô khóc nói với anh: “Là em không tốt, sau này em không tiêu nhiều tiền như vậy nữa, em...” Cô nói năng lộn xộn, vùi đầu vào trong ngực anh, mãnh liệt và cực nhỏ giọng khóc nức nở.

Thịnh Thừa Quang nhíu mày. Anh thật không nghĩ tới chuyện tối hôm qua lại làm cô để tâm như vậy, anh chỉ là cảm xúc nhất thời, sao cô lại sợ hãi thành bộ dạng này chứ?

Thật... Cô đơn như vậy sao?

Tay anh vỗ về lưng cô, rất nhẹ, nhịp nhàng, Tử Thời mười tám tuổi vẫn còn hơi có chút mập mạp của trẻ con, nhưng cô ở trong ngực anh có vẻ như nhỏ gầy, hoang mang giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, vừa đáng thương lại vừa vô tội.

Đúng là, hai từ “Đáng thương” và “Vô tội” này bật lên trong đầu anh, trong nháy mắt đáy lòng Thịnh Thừa Quang lại dấy lên một cơn sóng tức giận. Dưới ánh sáng lờ mờ bên trong xe, ánh mắt của anh phát sáng khiến người ta phát rét.

Tử Thời lúc này khóc đủ rồi, ghé vào trong ngực anh nhỏ giọng nói xin lỗi, xin anh thứ lỗi: “... Anh đừng tức giận, em sai rồi, được không?”

Thịnh Thừa Quang thở dài, nâng mặt cô lên, gạt những sợi tóc rối dính trên mặt cô ra, anh trực tiếp dùng mu bàn tay lau nước mắt nước mũi khóc tèm lem của cô.

“Không phải là lỗi của em, là tâm trạng của anh không tốt, làm em sợ. Em xem,” anh giơ khuy tay áo lên cho cô xem, “Anh rất thích, anh không có giận, em đừng suy nghĩ lung tung.”

Tử Thời dĩ nhiên không tin hôm qua anh như vậy là “Không có tức giận”, nhưng cô cũng tuyệt đối không dám hỏi nhiều, anh nói đừng suy nghĩ lung tung, cô liền ngừng suy nghĩ.

Cô gái biết điều rút khỏi ngực anh, Thịnh Thừa Quang ôm lấy thân thể mảnh mai mềm mại không xương, ôm cô hôn một lúc, giọng anh nghèn nghẹn trầm thấp, thì thầm ở bên tai cô hỏi: “Tử Thời, đi về nhà cùng anh nhé, có được không?”

Tử Thời... làm sao có thể nói không?

Thịnh Thừa Quang ở trong một khu chung cư cách công ty hai mươi phút lái xe, Tử Thời lần đầu tiên tới đây, lúc xe chạy vào chỉ thấy hai bên đường cây xanh um và chỉnh tề, môi trường rất tốt.

Một thang hai hộ, anh ở lầu tám, một căn hộ rất lớn, ba phòng ba sảnh được bố trí đơn giản và thoải mái, dọn dẹp cũng rất sạch sẽ.

Có lẽ là đã khóc hoa cả mắt, lúc đôi giày ở cửa trước Tử Thời suýt vấp té trên thảm, may là Thịnh Thừa Quang tinh mắt kịp thời đưa tay đỡ lấy. Anh mắng nhỏ một tiếng “Ngốc”, hai tay ôm lấy cô đặt cô ngồi trên tủ giày, tự tay cởi giày thay dép cho cô, lại ôm cô xuống, xoa xoa đầu cô, “Nhanh đi rửa mặt đi.”

Tử Thời ngượng ngùng chạy đi. Rửa tay rửa mặt xong, sau khi đi ra ngoài phát hiện Thịnh Thừa Quang lại ở trong phòng bếp.

Cô đi vào, thấy anh thành thực đánh trứng gà, tò mò hỏi anh: “Anh nấu cơm sao? Anh biết nấu cơm à?”

Thịnh Thừa Quang cười: “Em cho rằng anh là em sao?”

Tử Thời trong lòng có khúc mắc, nghe được lời nói gì đó cũng chỉ sợ là anh có ý kia, cúi đầu lại nhận lỗi lần nữa: “Xin lỗi...”

Thịnh Thừa Quang phản ứng kịp, dừng tay lại, anh thở dài, cúi người hôn lên gương mặt đỏ bừng của cô, nói: “Ngoan, đi lấy ví tiền trong túi áo khoác của anh tới đây.”

Tử Thời giống như con chó nhỏ được chủ sờ đầu, tung tăng chạy đi ra cửa trước, cầm lấy ví tiền từ trong túi áo khoác của anh đưa tới cho anh.

Thịnh Thừa Quang rút ra một tấm thẻ, đặt vào trong tay cô, “Sau này em muốn mua đồ gì thì quét tấm thẻ này, biết không?”

Tử Thời ngây người, cầm tấm thẻ trong tay, cả người ngây ngốc nhìn anh.

Dáng vẻ ngây ngốc của cô thật sự rất ngốc, Thịnh Thừa Quang không nhịn được cúi đầu hôn cô, cô khẽ “ừm” một tiếng, ngượng ngùng né tránh giống như lúc bị anh hôn trước đó.

Sau đó cô lại dững cảm đón nhận, chưa bao giờ có chủ động, thậm chí kiễng chân, hai tay vòng ở trên cổ của anh, nghênh đầu cố gắng đáp lại nụ hôn của anh.

Nhưng cô quá ngốc, hút mút lấy môi anh, giống như con một con thú nhỏ không có răng. Thịnh Thừa Quang bị nhiệt tình lại không có kỹ thuật hôn gì của cô làm bật cười, tiếng nín cười khiến Tử Thời được kích lệ hơn gấp bội, càng thêm hăng say mút hơn nữa.

Môi Thịnh Thừa Quang cũng đã bị cô mút rách, mất rất nhiều sức trấn định lại sự nhiệt tình của con thú nhỏ của anh, đón cô từ trên cổ anh xuống, ôm lấy cô như ôm lấy một con búp bê, anh cười nói với cô: “Em muốn mua cái gì à, phải bỏ công đến như vậy?”

Tử Thời làm sao hiểu đây là anh trêu chọc, vui vẻ nói cho anh biết: “Em muốn đi mua quà sinh nhật tặng cho anh!”

Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi từ từ lướt qua môi cô, so với nụ hôn kịch liệt mới vừa rồi, sức lực này vô cùng mập mờ, giống như là ám chỉ gì đó, Tử Thời nửa hiểu nửa không cả người run lên.

“Hiện tại anh muốn quà sinh nhật là em.” Môi anh lúc nóng lúc lạnh dán vào cánh môi của cô, hà hơi nóng bỏng nói.

Thoạt đầu Tử Thời vẫn còn chưa hiểu, khi ngón tay của anh từ bên hông của cô luồn vào trong quần áo của cô, như có như không nhẹ nhàng vuốt ve quanh eo của cô, cả người cô mềm nhũn, trong đầu nửa tỉnh nửa mê nghĩ tới một số hình ảnh...

Thịnh Thừa Quang nhìn cô chăm chú, không có bỏ qua mỗi một tác da đang dần dần đỏ bừng trên hai gò má của cô, anh cực thích vẻ mặt vừa lúng túng sợ sệt lại vừa ngượng ngùng mong đợi này của cô, dáng vẻ này của cô quả thực kích thích tất cả ý nghĩ xấu trong lòng anh, ngón tay dịu dàng vuốt ve bên eo cô từ từ dời xuống, tuột chiếc quần jeans bên eo của cô xuống, thân thể của cô rõ ràng cứng đờ, Thịnh Thừa Quang cười xấu xa, bàn tay ra sức xoa nhẹ, lòng bàn tay dính đầy trơn mềm, anh nhịn không được thở dài một tiếng.

Tử Thời sợ hãi hét lên thất thanh, kẹp chặt hai chân theo bản năng vặn eo muốn tránh, nhưng cô gằn như ngồi trong lòng anh, giãy giụa chỉ làm anh dùng sức hợp tình hợp lý, ngón tay đang xoa nhẹ của anh chỉ còn cách có cái quần lót, trong đầu Tử Thời “ừ ừ” một tiếng, liền xụi lơ trong tay anh...